

Hij ging naar zijn huisapothek, nam daar een fleschje uit en druppelde daaruit in een kelkje; zijn hand beefde zichtbaar, terwijl hij het tegen de lamp omhoog hield om de druppels te laten vallen, nog eens telde hij de druppels en reikte ze haar over.

„Drink, dat zal je goed doen!” sprak hij vriendelijk maar een weinig afgetrokken; zij gehoorzaamde, haar tanden klapperden tegen het glas.

„En nu naar bed, dadelijk!” beval hij.

„Maar oom, u is nog zoo nat, nog zoo gehavend van den storm! Vertelt u mij eerst . . .”

„Er valt niets te vertellen, kind! Niets! Ik heb een moeilijken tocht gehad, heel moeilijk!”

„En uw rijtuig!”

„Dat heb ik bij Harmsen laten staan.”

„Maar waarom is u er door gekomen, dat was immers te gewaagd.”

„Ik dacht er aan dat de vrouw van den timmerman mij van nacht noodig kon hebben; 't is een bijzonder geval /en ik zou niet graag buitenshuis zijn geweest als ze mij kwamen roepen, en toen dat been nog al gauw gezet was, dacht ik: Komaan! ik hoef maar alleen den weg af te loopen, gevaar is er niet, als ik maar altijd den rechten koers houd, ik ben geen jonge juffertje; maar 't viel mij niet mee. En nu naar bed! Morgen is 't ook weer een dag!”

„Ach, ik wilde zoo graag nog wat opblijven.”

„Daar komt niets van in. Je hebt je genoeg opgewonden.”

„Nacht oom!”

Haar stem klonk zoo teeder en zoo smeekend als verwachtte zij van hem nog een bijzonder teeken van hartelijkheid, maar hij gaf haar niet eens de hand; hij keerde zich om en deed of hij iets op zijn bureau zocht.

„Nacht Rose, wel te rusten!”

Zij ging heen, zielsbedroefd, zij wist zelfs niet waarom; zij moest immers blijde zijn dat haar oom terug was en in plaats daarvan voelde zij zich zoo neergeslagen als zij 't niet meer geweest was, al den tijd dat zij hier woonde.

Toen juffrouw Bol in de huiskamer trad, zat de dokter alleen voor de helder gedekte tafel, de handen in de zakken, de oogen peinzend in het ledige starend.

„Hé, is de juffrouw naar bed?” vroeg zij verwonderd.

„Ja, ik heb ze laten gaan, zij is erg overspannen!”

„Nu dat zou ik denken! Wat heeft ze aangegaan! 't Is oom voor en dokter na geweest! Als ik er niet een stokje voor had gestoken was zij u nog effentjes gaan zoeken in dit noodweer.”

De dokter antwoordde niet.

„Dokter,” ging zij na een poosje geheimzinnig met de oogen knippend voort, „als ik u was, wist ik wel wat ik deed.”

„Wat dan?” vroeg de dokter verstrooid.

„Dat meisje houdt dol van u, dat zie ik met een half oog, en u is ook nog een heel knappe man al is u ook bijna 25 jaar ouder en als u verstandig was dan zond u Bolletje met een pensioentje naar huis en trouwde met haar.